

Київ

Олекса Стефанович

Підійнявся златно-зелено,
А за тло — густа синьота.
Хай яка впаде вагота,
Її скине смагле рамено.

Йшов Батий на нього не двічі,
Та зникав туманом примар,—
Він стоїть, мов князь-володар,
Йому вічність дивиться ввічі.

Недаремне голос Андрія
Обгримів ці гори і діл,
І на мурах став Михаїл —
Ясен-меч, крило буревія.

Прага, 1937